

Instytut Pamięci Narodowej - Warszawa

<https://warszawa.ipn.gov.pl/waw/aktualnosci/198001,Prezentacja-wystawy-Ukradzone-dziecinstwo-w-Doln-oslaskim-Osrodku-Doskonalenia-Na.html>
14.05.2026, 08:49

Prezentacja wystawy „Ukradzione dzieciństwo” w Dolnośląskim Ośrodku Doskonalenia Nauczycieli – Wrocław, 23 lutego – 15 maja 2024

23.02.2024

W piątek 23 lutego 2024 r. w Dolnośląskim Ośrodku Doskonalenia Nauczycieli przy ul. Trzebnickiej 42-44 we Wrocławiu została otwarta wystawa warszawskiego Oddziału IPN pt. „Ukradzione dzieciństwo”.

Ekspozycję zaprezentowali pracownicy Oddziałowego Biura Edukacji Narodowej IPN w Warszawie Edyta Gula (naczelnik) i Sławomir Stepień podczas konferencji dla nauczycieli „Świat bez wojny, czy to możliwe?”.

Wystawę w tym miejscu można oglądać do połowy maja 2024 r.

Zapraszamy!

Ekspozycja ukazuje życie dzieci od okresu międzywojennego do zakończenia II wojny światowej. Brutalnie przerwane przez wojnę i okupację dzieciństwo pozostawiło w ich życiu ogromną traumę. O wyborach między byciem ofiarą, biernym obserwatorem a obrońcą opowiada wystawa.

Wystawa, przygotowana przez Instytut Pamięci Narodowej Oddział w Warszawie, ukazuje życie dzieci od okresu międzywojennego do zakończenia II wojny światowej. Pokazuje, jak wyglądało ich życie, a także jak zmieniło się w czasie wojny. Okres dzieciństwa, który został brutalnie przerwany przez politykę terroru prowadzoną przez okupantów, pozostawił w ich życiu ogromną traumę. Ekspozycja odnosi się do losów dzieci z różnych mniejszości narodowych w tym: Żydów, Romów, Ukraińców, Białorusinów, Polszuków, Karaimów, Ormian, Huculów, a także do traumatycznych przeżyć związanych z gettem, obozem, przymusową pracą, deportacjami, egzekucjami itd.

Podzielona jest na siedem części, które obrazują dzieci w różnych rolach życiowych:

I Dzieci – życie przedwojennych dzieci, w tym mniejszości; II Obrońcy; III Oszukani?; IV Ofiary; V Obserwatorzy; VI Okaleczeni; VII Emigranci

***

Dzieciństwo to zwykle najpiękniejszy okres w życiu człowieka, pełen nadziei, ufności, beztroskiej zabawy i miłości. Wówczas buduje się własną tożsamość, odkrywa piękno i różnorodność otaczającego świata, definiuje i ugruntowuje postawy moralne na całe życie, uczy się altruizmu.

Świat tych doznań obecny był w życiu młodego pokolenia – urodzonego i wychowanego raz pierwszy od 123 lat w wolnej, niepodległej Polsce.

W 1939 r. wybuch wojny sprawił, że świat ten przestał istnieć – zastąpiły go groza, bezprzykładne okrucieństwo, codzienne świadectwo śmierci. Czy młody człowiek w tym obcym sobie świecie miał jeszcze jakiś wybór? Czy był tylko bezwolnym świadkiem wszechotaczającego mordy? Czy stać go było na demonstrację postaw heroicznych – ocalenie resztek humanizmu i własnego dzieciństwa?

O wyborach między byciem ofiarą, biernym obserwatorem a obrońcą opowiada właśnie

prezentowana wystawa.

Historia „ukradzonego” polskim dzieciom dzieciństwa nie kończy się w 1945 r. - ocalałe z pożogi wojennej okaleczone fizycznie i psychicznie zarażały one swoimi przepełnionymi grozą wspomnieniami kolejne pokolenia Polaków, przenosząc wojenną traumę do czasów współczesnych. Czy my sami nie przekazujemy nieświadomie tej traumy - to niestety wciąż aktualne pytanie do każdego z nas.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)